

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เด็กฝึก

Thriller Trainee

ระทึกขวัญ
3

จิ้งยา (妄鸦) เขียน

จื้อซิน แปล

Chonggong ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

'เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม' เป็นคำสอนที่บอกให้เรารู้จักปรับตัวเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อมรอบตัวให้ได้ แต่จะเป็นอย่างไรหากสภาพแวดล้อมที่เราต้องพบเจอนั้นเต็มไปด้วยแนวคิดที่โสมมและไร้ซึ่งมนุษยธรรม

หากให้เดาเราก็คงตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ต่างกันกับ 'จิ้งจิว' และเหล่าเด็กฝึกในดันเจี้ยน 'โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง' ทุกคน ที่ต้องเผชิญกับโลกซึ่งเด็กเรียนดีเท่านั้นที่จะมีคุณค่าเพียงพอให้มีชีวิตอยู่ต่อ ทุกอย่างรอบตัวถูกประเมินจากตัวเลขคะแนนที่ปรากฏเท่านั้น แถมระบบหลักยังส่ง 'เดวิล' มารับบทบาทเป็น 'อาจารย์หนาน' ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในแวดวงวิชาการอีก แล้วคนแบบนี้จะมาเป็น NPC สายซัพพอร์ตได้จริงๆนะเหรอ

พวกเขาทั้งหมดจะสามารถอดทนเผชิญหน้ากับความอยุติธรรมที่ไร้ขอบเขตนี้ได้นานแค่ไหน แล้วบทสรุปของดันเจี้ยนที่หิยามโหดอย่างโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่งจะลงเอยอย่างไร หากพร้อมแล้วมาร่วมติดตามต่อในหน้ากระดาษถัดไปกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* สี่จิมิคาโดะ

องเมียวจิ ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S ซึ่งปัจจุบันอยู่ในอันดับที่ 10 เดิมที่เขาไม่ได้ใช้นามสกุลนี้ แต่เพราะเจอปากุฮารียีนตันเจี้ยนแรงก์ S ด้าน 'เฮียกกิ ยาเงียว (ราตรีขบวนร้อยอสุร)' จึงโชคได้สืบเชื้อสายของเมียวโดของตระกูลสี่จิมิคาโดะ โดยสิ่งที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักในลูปอนันต์มากที่สุดไม่ใช่ความสามารถ แต่เป็นความอัปโชคของเขาต่างหาก

* ฟอมดศาสตร์มืด

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S ซึ่งปัจจุบันอยู่ในอันดับที่ 8 มักจะทำตัวนิ่งขรึมเฉยชา พูดน้อย ความคิดความอ่านยากที่จะคาดเดา ชอบอำพรางตัวเองด้วยผ้าคลุมสีดำผืนใหญ่ ลีกลับ รักสันโดษมาโดยตลอด ดำรงตำแหน่งผู้นำภาคีเวทซึ่งเป็นหนึ่งในกิลด์ที่ยิ่งใหญ่ในลูปอนันต์

* หัวหน้าห้องห้า

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ B เป็นคนหัวรุนแรง ทั้งยังมีความคิดบิดเบี้ยว หยิ่งผยองอวดดี หน้าไหว้หลังหลอก แม้ไม่ใช่เด็กฝึกแรงก์ B ที่ความสามารถเก่งกาจมากที่สุด แต่ก็ยังสอบได้คะแนนดี ดังนั้นเขาจึงใช้แต้มต่อตรงนี้แอบลงมือทำอะไรบางอย่างลับหลังผู้อื่น

* เหลียงหมิงเต๋อ

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ B จัดว่าเป็นนักเรียนที่ผลการเรียนยอดเยี่ยมของห้องห้า เป็นคนที่เด็กเรียนดีของห้องห้าเห็นแล้วขี้ดหุขี้ดตามากที่สุด มีหลายครั้งที่คนพวกนั้นยกน้ำเย็นมาแล้วล่อมเหลียงหมิงเต๋อไว้ในห้องน้ำ จากนั้นก็จับหัวเขากดลงไปใต้น้ำเย็นเพื่อสั่งสอนให้หลบจำ

* เลขที่เก้าสิบเก้า

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ B เป็นคนหัวขำในด้านการเรียน ไม่ว่าจะร่ำสอนยังไงก็ไม่เข้าใจ ทว่าก็ถือเป็นคนที่นิสัยดีมากๆ คนหนึ่ง เขาอยู่ในลูปอนันต์มาหลายปี ต่อให้ตัวคนเดียวก็ยังขึ้นมาอยู่แรงก์ B ได้ นับว่าเป็นคนที่มีพรสวรรค์และดวง รวมถึงมีความมุ่งมั่นพยายามเป็นอย่างมาก

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆาตกรรม
การทรมาน การกักขังหน่วงเหนี่ยว การลดคุณค่าความเป็นมนุษย์
การบูลลี่ การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การฆ่าตัวตาย
มีการบรรยายถึงเลือด สภาพศพ
สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
และการกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 80

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (6)

ครั้นอันดับ 1 ปรากฏตัว ภายในห้องเรียนก็พลันตกอยู่ในความเงิบสงัด
แต่ซึบกระสุนกลับหัวีร่ร่กันเสียงดัง

[อิจฉานนักเรียนห้องเก้าจ้งไว้วัย ฮือๆๆๆ ฉันทก็อยากมีครูประจำชั้นแบบนี้
เหมือนกันนะ]

[เอ่อคือ...บุชาคลั้งไคล้แค่ไหนก็เอาแต่พอดีเถอะ ดันเจี้ยนแรงก้นรกแบบนี้
เธอกก็อยากเข้าป้จ้้นเหร่อ]

[ข้าเกือบตาย สหายเมนต์บนพูดตรงเกินไปมัย]

[พอดีเถอะ คนที่ถูกคัดให้เข้าร่วมการแข่งขันเด็กผีกระตึกขวัญก็มีแต่
บรรดาพี่ใหญ่ ไก่กาอย่างเราๆ ได้ดูสตรีมระหว่างพักตันเจี้ยนสยของขวัญก็ดีมาก
แล้ว เพ้ออะไรอยู่]

ตอนแรกจ้งจี้ยังพูดจาอวดดีคิดอยากสร้างความน่ายำเกรงให้กับ
ฐานะหัวหน้าห้องของตัวเองอยู่เลย

ว่ากันตามเหตุผล ถ้าไม่ใช่เพราะตันเจี้ยนนี้เป็นโหมตรวมกลุ่มเสี่ยงอันตราย
จ้งจี้ก็คงไม่สนใจเรื่องไร้สาระพรรคนี้เหร่อ ตอนอยู่ในตันเจี้ยนโรงพยาบาลจิตเวช
เขาที่เป็นแค่เด็กใหม่ยังกล้าทำตัวเป็นหมาป่าเดี่ยวตาย ส่วนตันเจี้ยนหมู่บ้าน
ทุรกันดารก็ได้การ์ด Imposter ต้องอยู่ฝั่งศัตรู ถ้าพูดถึงความกลัวจ้งจี้ก็ยัง

ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน แต่ไหนแต่ไรเขาก็เป็นพวกหัวรั้นไม่ฟังใครอยู่แล้ว

แต่ตอนนี้แตกต่างออกไป ถ้าเกิดในห้องมีเด็กฝึกคนใดคนหนึ่งเป็นตัวถ่วง เช่นนั้นคนที่ช่วยก็คือคนทั้งห้อง

จงจิวไม่อยากให้ใครมาสร้างภาระ เขาไม่รู้จักเด็กฝึกแรงก์ B ในห้องสักคน แต่คนพวกนี้ทุกคนดันมีชะตาชีวิตของเขาอยู่ในกำมือเสียอย่างนั้น แค่อคิดก็หงุดหงิดแล้ว ถ้าในห้องมีคนเป็นตัวถ่วงขึ้นมาจริงๆ เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว พลอยทำให้เขาช่วยไปด้วยละก็ 'ไม่จำเป็นต้องให้ NPC ลงมือหรอก จงจิวนี้แหละ ที่จะโมโหจนตายไปเอง

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าเพื่อให้เป็นผลดีต่อตัวเอง จงจิวต้องข่มขวัญคนในห้องสักหน่อย ให้แต่ละคนจิตใจมันคง ป้องกันความผิดพลาดเมื่อถึงการสอบครั้งหน้า

สุดท้ายหลังจากข่มไปได้แค่ครึ่ง ครูประจำชั้นก็ดันเข้ามาเสียก่อน ความรู้สึกตอนที่หันหน้ากลับไปนั้นยากจะอธิบาย มันเหมือนได้ย้อนเวลากลับไปสมัยเป็นนักเรียน ความรู้สึกหวาดหวั่นที่เล่นโทรศัพท์อยู่แล้วหันกลับไปเจอครูประจำชั้นยืนอยู่ข้างหลัง

จงจิวยับตัวไปข้างหน้าเสียบๆ ก้าวหนึ่งเพื่อให้ตัวเองหลุดพ้นจากมือที่วางอยู่บนไหล่

เขาจับสังเกตได้ว่าเมื่ออีกฝ่ายจะสวมสูททั้งยังใส่ถุงมือสีขาวคู่นั้นอีกครั้งแล้ว กระนั้นต่อให้มีเนื้อผ้าขวางกั้น ความเยียบเย็นบนร่างกายเดวิลก็ยังไม่หายไป

ครั้นนึกไปถึงรอยแผลเป็นมากมายบนมือของอันดับ 1 ที่จงจิวได้เห็นตอนอยู่ในหอพักเด็กฝึก เขาก็พลันตกอยู่ในห้วงความคิด

ดูเหมือนว่าเดวิลจะมีท่าทีที่ไม่ค่อยใส่ใจทั้งยังเฉยชาต่อจงจิว

อีกฝ่ายไหวไหวก่อนหมุนตัวเดินไปที่โพเดียม "เตรียมตัวเรียน"

คำสั่งของอันดับ 1 มีใครกล้าไม่ทำตามบ้าง

เด็กฝึกทั้งเก้าสิบเก้าคนมองกันไปมองกันมา จากนั้นก็รีบกลับเข้าไปนั่งประจำที่ทันที

ไม่มีใครกล้ามาความสักคน

พวกเขารับรู้ท่าที่แปลกประหลาด เหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล

ระหว่างทั้งสองคน

จงจิวเตรียมจะไปนั่งที่แถวด้านหลังสุดของห้องเรียน ผลปรากฏว่าเฟิงจะได้
ก้าวเท้ากลับมีเสียงคล้ายหัวเราะคล้ายไม่หัวเราะดังมาจากข้างหลังเสียก่อน

"หัวหน้าห้องควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี มานั่งที่โต๊ะแถวแรกสิ"

ดังนั้นชายหนุ่มผมขาวที่เฟิงจะก้าวเท้าออกไปถึงได้ชักเท้ากลับเข้ามา
ตามเดิม จากนั้นเลยไปอีกทางที่หันหน้าเข้าหาเดวิลพอดี้ ก่อนนั่งลงบนโต๊ะ
แถวแรกด้วยความแน่วแน่

นั่งก็นั่งสิ ใครกลัวใครกันแน่!

จงจิวจ้องเขม็งกลับไปยังอย่างไม่ยอมแพ้

จากสายตาของเดวิล ดวงตาสีชมพูอ่อนคุ่นั้นดูเกรี้ยวกราดดุคันคล้ายแมว
ที่โดนเหยียบหางอย่างไรอย่างนั้น

ราวกับว่าได้พบเจอเรื่องสนุก เดวิลถึงกับหลุดหัวเราะเสียงแผ่วออกมาจาก
ลำคอ

เด็กฝึกคนอื่นๆ ที่ได้เห็นภาพระหว่างคนทั้งสอง แววดตาของแต่ละคน
ต่างเต็มไปด้วยความตกตะลึงที่ปิดไม่มีติด

แม้กระทั่งซึบกระสุนยังวังจิวเต็มใจ

[เดี๋ยวนะ พวกเธอไม่รู้สึกรึเปล่าว่าท่าที่ที่ท่านผู้นี้มีต่อนักมายากล
มันแปลกๆ...]

[ฉันเองก็รู้สึก ก่อนหน้านี้รู้สึกว่าเขาตั้งใจพุ่งเป้าไปที่นักมายากล แน่แน่นอนว่า
ตอนนี้ก็เหมือนกัน]

[เมนต์บนฟุดคิดแล้ว ถึงจะเป็นการพุ่งเป้าไปที่นักมายากล แต่ก็มี
ความรู้สึกบางอย่างแปลกๆ ยังไงชอบกล...มันไม่ใช่ในแบบที่เป็นศัตรูคู่อาฆาต
คือฉันก็อธิบายไม่ถูก แต่แบบมีการตอบโต้กันไปมา ถ้าต้องให้ฟุดจริงๆ
ก็ฟุดยากอะ...อืมมม]

[จริง ฉันรู้สึกว่ารบรกายากระหว่างพวกเขาสองคนมันตึงเครียดมาก แต่
คนอื่นๆ กลับเข้าไปแทรกกลางไม่ได้เลย]

[ใช่ๆ มันเป็นความรู้สึกแบบนั้นเลย พวกเธอลองคิดดู ตอนนั้นเดวิด เคยสารภาพว่าชื่นชมนักมายากลต่อหน้าทุกคนด้วย เป็นไปได้มั้ยว่าพวกนักมายากล ตอบรับคำเชิญของทีมรัตติกาล เดวิดยอมเสียหน้าไม่ได้ก็เลย...?]

[เลิกเดามั่วๆ ได้ปะ ฉันต้องพูดปากเปียกปากแฉะอีกกี่ครั้งกันว่า อย่าพยายามคาดเดาจิตใจของทำนองฉัน ฉันว่านะทำนองฉันนั้นก็รู้สึกว่่านักมายากล น่าสนใจมากกว่าคนอื่นทำนองเอง]

อันดับ 1 อาจารย์หนานนอกจากจะเป็นคุณครูประจำชั้นห้องเก่าแล้วยังรับหน้าที่เป็นคุณครูสอนวิชาชีววิทยาของทั้งชั้นปีอีกด้วย

เพราะเป็นคาบแรกจึงยังไม่ทันได้แจกหนังสือ เดวิดเองก็ไม่ได้คิดจะเริ่มสอนพวกเขา

จนกระทั่งทุกคนนั่งประจำที่กันครบ ในที่สุดก็มีสาวคนหนึ่งรวบรวมความกล้าเอ่ยปาก "ท่านครับ..."

แท่งชอล์กเรียวยาวถูกควงเล่นบนถ่มมือสีขาวสะอาด ทั้งควาบฝุ่นเล็กๆ เอาไว้เป็นต่างดวง

แววตาของเดวิดไม่ค่อยสบอารมณ์ "เรียกอาจารย์"

สาวคนนั้นเกือบจะทรุดลงไปนั่งคุกเข่า ตัวสั่นงันงก

"อา...อาจารย์หนาน"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเดวิดถึงพยักหน้าให้ด้วยท่าทางไม่ทุกข์ไม่ร้อน "ระยะเวลา ร้อยยี่สิบวันจากนี้ ผมหวังว่าจะไม่ได้ยินคำเรียกอื่นอีกนอกจากคำว่า 'อาจารย์'

ที่นี้คือโลกแดนเจียนของการแข่งขันเด็กฝึกกระตักขวัญ ไม่ใช่ลูปอนันต์ ไม่ใช่หอกพักเด็กฝึก และอาจารย์คือ NPC ที่เป็นครูประจำชั้นของพวกเขา เธอ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะสูงส่งไปกว่าห้องอื่น คำว่าชัยชนะโดยไม่ต้องต่อสู้"

ประโยคนี้นี้เรียกได้ว่าโหดเหี้ยมอำมหิต ไร้ความปราณี

ไม่ใช่แค่เปิดเผยตัวตนและจุดยืนของตัวเอง แต่ยังอธิบายอย่างชัดถ้อยชัดคำ

เด็กฝึกหลายคนกระจำแง้ทั้งที่

ที่แท้ลัทธิพิเศษของอันดับ 1 นั้นแตกต่างจากพวกเขาโดยสิ้นเชิง เด็กฝึกทั่วไป จำต้องลงดินเจียน แต่อันดับ 1 กลับโรลเพลย์เป็น NPC ได้

ประโยคเหล่านี้อธิบายเหตุผลไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าทำไมตั้งแต่เริ่มต้นเจียนแรก ไม่ว่าจะเป็นเด็กฝึกหรือข้าบกระสุนถึงไม่มีใครเห็นเงาของอันดับ 1 เลย

นอกจากนี้เด็กฝึกทุกคนก็ได้เสริมความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขการโรลเพลย์เป็น NPC ให้ตัวเองด้วย

รูปแบบการโรลเพลย์ตัวละครนั้นถูกแบ่งออกเป็นสามระดับคือต่ำ กลาง สูง การโรลเพลย์เป็นตัวละครระดับต่ำก็เหมือนกับในดินเจียนหมู่บ้านทูกันดาร์ที่ต้องคอยช่วยเหลือการฉ้อโกงหรือการการ์ด Imposter แบบส่งๆ

การตัวละครที่โรลเพลย์เป็นตัวละครระดับกลางนั้นจะกำหนดนิสัยของตัวละครมาให้ และเด็กฝึกจะต้องสวมบทบาทให้ใกล้เคียงกับนิสัยที่การ์ดตัวละครเชิดตาม

ส่วนการโรลเพลย์ตัวละครระดับสูงเป็นรูปแบบที่ยากมากที่สุด ไม่ใช่แค่ต้องหลบเลี่ยงอันตรายจากในดินเจียนให้ได้เพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องสวมบทบาทตามข้อมูลทั้งหมดที่การ์ดตัวละครกำหนดให้ออกมาสมบุรณ์แบบถ้าระหว่างนั้นโดน NPC จับสังเกตความผิดปกติได้ก็มีโอกาสที่จะส่งผลกระทบต่อการเล่นเรื่องของดินเจียน

เวลานี้หลังจากที่อันดับ 1 บอกมาเช่นนั้น ทุกคนก็เข้าใจแล้วว่าเดวิดได้การ์ดตัวละครและโรลเพลย์เป็น NPC

NPC มีข้อจำกัดของ NPC เด็กฝึกเองก็มีข้อจำกัดของเด็กฝึก ในเมื่อเป็นการโรลเพลย์อีกทั้งยังอยู่ในดินเจียน แน่หนอนว่ายอมให้ความช่วยเหลือเป็นการส่วนตัวไม่ได้

ช่วงเวลานั้นบรรยากาศภายในห้องเรียนค่อนข้างอึดอัด

ต่อให้อันดับ 1 เป็นครูประจำชั้นของพวกเขา แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

ความหวาดกลัวและสับสนมันงอกดทับอยู่ภายในจิตใจของทุกคน

ทั้งที่เป็นแค่การสอบประจำเดือนครั้งแรก แต่กลับจะคัดคนออกทั้งห้อง แล้วถ้าสอบกลางภาคล่ะ? การสอบประจำเดือนครั้งที่สอง? ไหนจะสอบปลายภาค

อีก? สูดหายใจแล้วแรงก์ B ที่เหลือรอดอยู่ในสนามของโรงเรียนแห่งนี้และผ่านด่านออกไปจากต้นเจียนรวมกลุ่มได้สำเร็จจะเหลือกี่คนกัน

เดวิลเอ่ยเสียงเรียบ "การสอบประจำเดือนครั้งหน้าในอีกสามสิบวันหลังจากนี้ หวังว่าทุกคนจะไม่ทำให้ผมผิดหวัง"

เพียงประโยคสั้นๆ ก็สามารถขจัดความเครียดสลดภายในห้องก่อนหน้านี้ไปได้

เด็กฝึกแรงก์ B กระตือรือร้นขึ้นมาทันใด แต่ละคนพร้อมใจกันตอบ "ครับ!" เสียงดังจนหลังคาห้องเรียนแทบปลิว

ดูเหมือนว่าสำหรับพวกเขาแล้ว สิ่งที่ไม่ทำให้ท่านผู้ฝึกผิดหวังก็คือการที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนทั้งชีวิตเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

ครั้นเห็นภาพเช่นนั้น อันดับ 1 ก็ไม่ประหลาดใจเลยสักนิด ออกจะเบื่อน่ายเสียดด้วยซ้ำ

แต่แววดาไรจิตวิญญาณนั้นไม่มีใครมองออก ทว่ามันกลับชัดเจนในสายตาของจิ้งจิว

ชายหนุ่มผมขาวที่นั่งโต๊ะแถวแรกแอบเบะปาก

โคตรซีเวอร์! ไม่รู้ว่าเดวิลทำเสน่ห์อะไรใส่เด็กฝึกพวกนั้น แต่ละคนถึงได้ดูราวกับผู้เสียสละความตายที่ศรัทธาในลอร์ดโวลเดอมอร์ ทำทางเหมือนอยากจะพุ่งเข้าไปเลียรองเท้าหนังสีดำของอีกฝ่ายจนตัวสั่นแล้วตะโกนร้องเรียกว่า My Lord

สรุปสั้นๆ ง่ายๆ ตามอดควรรักษา...

"เลขที่หนึ่ง" ขณะที่ยังจิวกำลังใช้ความคิด น้ำเสียงทุ้มต่ำพลันดังขึ้นมาจากหน้าห้องเรียน "ลำดับที่หนึ่งของห้อง เธอช่วยออกมาอธิบายเนื้อหาชีวะในการสอบวัดระดับความรู้ครั้งนี้หน่อยสิ"

จิ้งจิวที่ได้คะแนนวิชาชีวะไม่ถึงยี่สิบห้าคะแนน "..."

คำศัพท์เยอะขนาดนั้น แกมยังไม่แม่นแต่หนังสือให้ได้อ่าน ใครมันจะไปอธิบายได้ไม่ทราบ?

จิ้งจิวหยิบกระดาษข้อสอบ หยัดกายลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่เกลียดชัง

ถ้าสายตามาคนได้ จงคิดว่าเดวิลคงโดนเขาส่งเข้าไปเผาในเมรุแล้ว
พันครั้ง

คาบเรียนนี้ฉันดับ 1 ถามทั้งหมดสามคำถาม ดังนั้นจงจึงได้ตอบ
สามครั้ง

สองคำถามก่อนหน้าเขาโชคดีที่ตอบได้ แต่คำถามที่สามดันตอบผิด
จึงโดนทำโทษด้วยการให้ยืนค้ำไว้

เวลานี้ต่อให้เด็กฝึกคนอื่น ๆ ตามอดก็ยังมองออกว่าเดวิลตั้งใจหาเรื่อง
นักมายากล

[เวร! อนาถ นักมายากล อนาถมาก]

ในที่สุดตอนนี้ฉันก็มั่นใจแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นชมหรือแค่อยากหาเรื่อง
แต่นักมายากลก็ได้รับความสนใจจากท่านผู้นี้เป็นพิเศษหลังจากที่ไม่เคยมีมานาน
สรุปแล้วนี่เรียกว่าโชคดีหรือชวยกันแน่เนี่ย]

[หรือว่านักมายากลจะตกลงรับคำเชิญของทีมรัตติกาลเตรียมเปลี่ยนเป็น
ครึ่งแวมไพร์แล้ว เอ้อ ถ้าเป็นแบบนี้จริง นักมายากลก็ทำให้ฉันดับ 1 โกรธจริง ๆ
แล้วละ]

[Devil is watching you นักมายากล นายต้องระวังตัวแล้ว...]

ในที่สุดก็อดทนมาได้จนจบคาบ นักเรียนทุกคนในห้องรีบลุกขึ้นยืนทันที
โค้งตัวไปพลางตะโกนว่าขอบคุณคร่ำอาจารย์ไปพลาง

มีแค่จิ้งจอกคนเดียวที่แปลกแยกไปจากคนอื่น เขานั่งลงอีกครั้งด้วยท่าทาง
นิ่งเฉย วางมาดเย็นชาว่าจะไม่ยื่นเด็ดขาด

เดวิลก็ไม่ได้คิดเล็กคิदन้อย เขาหยิบหนังสือที่ไม่ได้เปิดเลยสักหน้าขึ้นมา
ถือก่อนเอียงอย่างลงจากโพเดียม

สายตาของทุกคนมองตามทุกการกระทำของเดวิล

และเห็นว่าเขาเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มผมขาว จากนั้นก็เคาะลงไป
บนโต๊ะ

กระนั้นจึงจี้กลับไม่ยอมเงยหน้าขึ้น เขาหลับตานิ่งทำสมาธิ
จงจี้ทำอะไรเดวิลไม่ได้ แต่ไม่รู้ทำไมหลังจากออกมาจากดินเจียนหมู่บ้าน
ทुरกันดาร์ ไอสังหารของเดวิลถึงได้ลดลง

ครั้งล้มเลิกความบาดหมางประณายตายฉันอยู่ที่มีมาแต่แรกไปแล้ว
ระหว่างพวกเขาสองคนก็เหมือนเปลี่ยนไปเป็นเด็กประถม ผลัดกันรุกผลัดกันรับ
แถมพวกเขาดันมีนิสัยที่มีแค่นต้องชำระเหมือนกันอีกต่างหาก

ท่ามกลางความตกตะลึงของคนอื่นๆ ที่ได้เห็นจี้ขัดคำสั่งท่านผู้นี้
ซึ่งๆ หน้า อันดับ 1 วางเอกสารการสนธิสัญญาที่จะลงบนโต๊ะตรงหน้าจี้

ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าทั้งยังคลุมเครือเหลือประมาณว่า

"หลังพบทวนบทเรียนช่วงค่ำเสร็จแล้ว...อย่าลืมมาหาอาจารย์ที่ห้องทำงาน
ด้วยละ"

จนกระทั่งแผ่นหลังของชายผมดำหายไปจากประตูห้องเรียน เด็กฝึก
ภายในห้องก็พากันอุทานออกมาด้วยความตกใจ

พวกเขามองจี้ด้วยแววตาเหลือเชื่อ "เมื่อก็นายขัดคำสั่งท่านผู้นั้น!"

"แถมยังขัดคำสั่งซึ่งๆ หน้าเลยด้วย! แม่เจ้า!"

คำพูดมากมายหลายหลากรวมกันออกมาได้ว่า...

นายกัลล่าทำแบบนี้ได้ยังไง! นายรู้หรือเปล่าว่าเขาเป็นใคร! เขาคือนุรุษ
ที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของลูปอนันต์มาไม่รู้กี่ปีแล้ว!

เหตุการณ์เช่นนี้มันเหมือนกับ 'นายรู้ตัวมั๊ยว่าปฏิเสธอะไรลงไป ที่นาย
ปฏิเสธไปนะ มันคือความรักของพระเจ้า!' อย่างไรรออย่างนั้น

จี้รู้สึกจริงๆ ว่าขอเพียงเรื่องนี้โยงไปถึงเดวิล เด็กฝึกแรงก็ตัวก๊แล้วไปเถอะ
แต่เด็กฝึกแรงก็สูงพวกนี้ดันทำตัวเหมือนคนไร้สติ เหมือนหน่อไม้หลังฝนพริ้ว
งอกเงยผิดูรูปขึ้นมาทีละหน่อๆ

"อ้อ" ชายหนุ่มผมขาวตอบรับอย่างเย็นชา "ตอนนี้พวกเราอยู่ในดินเจียน
เดวิลโรลเพลย์เป็นอาจารย์ ส่วนฉันเป็นนักเรียน ระหว่างเด็กฝึกด้วยกันเอง
ห้ามลงมือต่อสู้กัน หรือจะพูดให้ชัดกว่านี้ก็คือห้ามฆ่ากันเองเหมือนตอนที่อยู่
หอพักเด็กฝึก จนกระทั่งจบการแข่งขันก็ยังเป็นแบบนี้

เว้นแต่ว่าห้องของเราจะถูกสังหารหมู่ตอนสอบครั้งหน้า แล้วแบบนี้
เขาจะฆ่าฉันให้ตายได้หรือ

ในเมื่อเป็นแบบนี้ เขามาฉันไม่ได้ แล้วทำไมฉันต้องกลัวเขาด้วย"

คนอื่นๆ "..."

ชั่วขณะนั้นพวกเขาารู้สึกว่าประโยคเหล่านี้ฟังแล้วสมเหตุสมผลจนเอ๋อแย้ง
ไม่ได้เลย

บทที่ 81

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (7)

ถูกจิ้งจิวดูดรัวใส่ขนาดนี้ เด็กฝึกห้องเก่าจึงต่างพากันคิดว่าที่อีกฝ่ายพูดก็ดูจะมีเหตุผล

อย่าว่าแต่เด็กฝึกเลย ชั้นกระสุนเองก็เจียบไปเช่นกัน

สติปัญญาบอกพวกเขาว่าน่าจะยากกำลังช่วยเตือนสติ แต่ความรู้สึกกลับบอกว่าอย่าให้คำพูดนั้นเข้ามาครอบงำ

ผ่านไปพักหนึ่งถึงมีเด็กฝึกตึงสติกลับมาได้

พวกเขามองนักมายากลผสมชาวเหมือนมองมือใหม่ไร้ประสบการณ์ทอดถอนใจว่า "นายเป็นเด็กใหม่ นายไม่เข้าใจหรอกว่าท่านผู้นั้นน่ากลัวมากแค่ไหน"

ตามความหมายทางศาสนา ปีศาจคือตัวแทนของสิ่งมีชีวิตแห่งขุมรกที่ชอบหลอกลวงและคอยควบคุมบงการมนุษย์ซึ่งปรากฏอยู่ในนิทานปรัมปรา

พวกมันมีหน้าตาละม้ายคล้ายแพะภูเขา ครอบครองพลังอำนาจชั่วร้ายยากจะหาสิ่งใดเทียบเคียง ชอบใช้วาทะล่อหลอก สนุกกับการได้เห็นท่าทางอับลัษณ์ของมนุษย์ยามจนตรอกสิ้นไร้หนทาง

ทำไมถึงไม่มีใครรู้ชื่อจริงของอันดับ 1 เลยสักคน แต่กลับใช้คำว่า 'เดวิล' ที่ทั้งอับมั่งคั่งและยิ่งใหญ่เช่นนี้มาเรียกเขา?

นั่นก็เพราะอันดับ 1 แข็งแกร่งทั้งยังน่ากลัว

เขาคลายกับปริศนาที่โผล่เข้ามาในโลกของลูปอนันต์ ปรากฏตัวพร้อมกับ

ความน่ากลัวอันเข้มข้นรุนแรงเกินบรรยาย

เริ่มแรกเดวิลมีชื่อเสียงเลื่องลือจากการทำลายโลกดันเจี้ยนแห่งหนึ่ง

ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในดันเจี้ยนแรงก์ S ด้านนั้น เรื่องเดียวที่ทุกคนรู้จักคือวินาทีที่รองเท้านั่งสีดำของเขาก้าวเดินออกมาจากดันเจี้ยน เสียงแฉ่งเตือนจากระบบหลักที่ประกาศว่าระบบทั้งหมดของดันเจี้ยนนี้ถูกทำลายก็ดังขึ้นมาทันที

เป็นที่ทราบกันดีว่าแม้นดันเจี้ยนแรงก์ S จะน่ากลัว แต่มันก็มักจะถูกนำกลับมาใช้ซ้ำอีก

เพียงแต่ปกติแล้วจะใช้เวลาหลายปี อย่างเช่นดันเจี้ยน 'คัมภีร์มรณะ' ที่ทุกๆ สิบกว่าปีถึงจะนำกลับมาใช้ครั้งหนึ่ง แม้ลูปอนันต์จะไม่มีประวัติศาสตร์หลงเหลืออยู่ แต่เมื่อเด็กฝึกงดันเจี้ยนแรงก์ S เหล่านี้ก็มักจะเจอกับร่องรอยที่รุ่นพี่ทิ้งเอาไว้

แต่พอเดวิลลงดันเจี้ยนนั้น เขากลับถล่มมันจนไม่เหลือซาก

ความแข็งแกร่งของเขาเป็นสิ่งที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน และไม่เคยมีใครคาดคิดถึง

ไม่ว่าจะดันเจี้ยนแรงก์ S หรือ F ล้วนมีเรื่องราวและโครงสร้างที่ถูกเตรียมเอาไว้เป็นอย่างดี

ก่อนหน้านี้เดวิลจะปรากฏตัว เด็กฝึกที่เก่งกาจที่สุดก็ยังสามารถทำลายได้แค่ฉากหนึ่งในดันเจี้ยนเท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียพลังความสามารถของแต่ละคนที่ 'ห้ามอยู่เหนือความเป็นมนุษย์' และกฎเหล็กอย่าง 'ห้ามเหนือกว่ากฎดีปีศาจ' ก็ประจักษ์ชัด ด้วยเหตุนี้โอกาสที่เด็กฝึกจะแสดงศักยภาพของตัวเองออกมาได้จึงมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ขณะที่เป้าหมายของทุกคนคือการมีชีวิตรอดต่อไปให้ได้ กลับมีใครบางคนเหยียบยืนอยู่บนจุดสูงสุดพร้อมกับฮัมเพลงอย่างไม่น่าท้อร้อนใจ ท่ามกลางพื้นหลังอันบิดเบี้ยวจนดูไม่ได้ ดันเจี้ยนสยองขวัญนับหมื่นพันถล่มทลายลงมาอย่างอีกทีก็ครึกโครม

เดวิลไม่เคยร่วมมือกับใคร ชอบทำอะไรคนเดียว ลึกลับยากคาดเดา เขาไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งนั้น เมื่อถึงเวลาที่ต่อจิมตี้จะไม่มีแบ่งมิตรแบ่งศัตรู และ

มักกระทบกับคนที่อยู่รอบข้างเสมอ ทว่าผู้เข้าแข่งขันที่โชคดียังได้ลงดันเจี้ยนเดียวกันกับเดวิดกลับมีอัตราการเสียชีวิตต่ำมากจนเป็นที่เลื่องลือ

ดันเจี้ยนแรงก์ S ที่พบเห็นการกำจัดยุคทีมเป็นประจำ สถานที่ที่อัตราการเสียชีวิตสูงถึงห้าสิบหกสิบเปอร์เซ็นต์ การได้พบเจอมือสังหารอย่างเดวิดในดันเจี้ยนเช่นนี้จึงนับว่าเป็นความโชคดีที่ต่อให้ไปขอร้องอ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ยังไม่ช่วยอะไร

สาวกลุ่มแรกจึงถือกำเนิดขึ้นจากผู้รอดชีวิตในดันเจี้ยนเหล่านั้น

ผู้ที่เข้าไปในดันเจี้ยนระดับสูงได้พลังความสามารถย่อมไม่ธรรมดา และเรื่องที่ชวนเขย่าขวัญก็มีมากตามไปด้วย

คนเหล่านั้นที่โชคดีเอาชีวิตรอดออกมาได้พูดเสียงสั่นเครือว่าเขาคนนั้นคือคนบ้าที่ไม่ไว้หน้าใคร

เขาสามารถดึงส่วนที่หนักล้นที่สุดและดำมืดที่สุดภายในจิตใจมนุษย์ออกมาได้อย่างง่ายดาย

ความเจ็บปวดทรมานทรมานของมนุษย์ไม่มีค่าเลยสักนิดในสายตาเขา

ทว่าความบ้าของเดวิดไม่ใช่ความคลุ้มคลั่งเหมือนคนป่วยเป็นโรคจิตเวช

ไม่มีใครเข้าใจกติกาไปมากกว่าเขา มีหน้าที่เขายังเล่นสนุกกับกฎระเบียบเหล่านั้นอย่างคั่นชิน ราวกับผู้กุมอำนาจแสนสูงส่ง มองลงมายังทุกสรรพสิ่งบนโลกด้วยความเย็นชา ความอาฆาตมาดร้ายที่แผ่ออกมาในบางครั้งชวนให้ผู้คนได้แต่อกสั่นขวัญแขวน

เขากางร่มเดินเยื้องย่างท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสมม หัวใจภายในดวงตาสีทองเข้มบ้างพร่าระยับด้วยความสนุก บ้างเบื่อหน่ายไร้อารมณ์ คล้ายกับว่าไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถคงอยู่ในแววตาของเขาไปได้ตลอดกาล ยิ่งผยองเหนือความคาดหมาย

ความแข็งแกร่งไม่สะท้านสะเทือน ย่ำเดินอยู่บนใบมีดคมกริบแสนอันตรายอย่างสง่างามเช่นนี้ มาพร้อมกับเส้นหนี่งที่มากล้นจนน่ากลัว พานทำให้ผู้คนหวาดผวา กระนั้นกลับถูกดึงดูดอย่างช่วยไม่ได้

ลูปอนันต์เป็นสถานที่แห่งความวิปริตมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ใครที่เข้ามาที่นี่ ต่อให้ไม่ได้ป่วยก็ยังป่วยได้ ภายใต้สภาพแวดล้อมน่าอึดอัดที่เต็มไปด้วยอันตรายถึงชีวิตอย่างไร้ขีดจำกัด

วันเวลาเคลื่อนผ่าน หลังจากสร้างตำนานไว้มากมายนับไม่ถ้วนจนไม่มีใครสามารถมาแทนที่ได้ ทุกคนจึงยกย่องเชิดชูเดวิลขึ้นเป็นเทพเจ้า

โจ๊กเกอร์ยังคงกลายเป็นอัศวินแห่งก๊อตแธมได้ โวลเดอมอร์ได้ขึ้นเป็นเจ้าแห่งศาสตร์มืด ฮิตเลอร์เองก็มีสาวกมากมายขนาดนั้น

นั่นเป็นเพราะโจ๊กเกอร์บ้าดีเดือดเข้าขั้นเสียสติ เพราะโวลเดอมอร์ปกครองอย่างโหดร้ายทารุณ และเพราะฮิตเลอร์นำความหวังมาสู่เยอรมันหลังศึกสงครามจนช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจอันซบเซาของประเทศที่พ่ายแพ้สงครามให้ฟื้นกลับคืน เพียงแต่ความรุ่งโรจน์นี้ไม่จริงยั่งยืนทั้งยังปลอมเปลือก ปรปิตาเดียวก็ถูกความโลภกลืนกิน ร่วงหล่นลงสู่ห้วงลึกแห่งความสยดสยอง

ในยุคสมัยที่มีแต่ความสิ้นหวัง ยิ่งความหวาดกลัวจับต้องไม่ได้มากเท่าไร ก็ยิ่งมีโอกาสกลายเป็นจุดศูนย์กลางมากเท่านั้น

คนบ้ามักได้รับความสนใจเสมอ

เด็กฝึกคนนั้นเอ่ยตะกุกตะกัก "สาวกของท่านผู้นั้นมีเยอะมาก แต่ในเมื่อตอนนี้เราอยู่ห้องเดียวกัน แถมเขายังเป็นอาจารย์ พยายามอย่าเป็นศัตรูกับเขาซึ่งๆ หน้าเลยจะดีกว่า"

สำหรับเด็กฝึกเหล่านี้ หลายปีที่ผ่านมาความคิดเช่นนี้ได้กลายเป็นสามัญสำนึกที่ยังรากลึกจนยากแก้ไขไปเสียแล้ว

ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย แต่เป็นเพียงความเคารพยำเกรงอันบิดเบี้ยวที่มีให้ผู้แข็งแกร่ง

ถ้าอยากทำลายสภาพการณ์เช่นนี้ ก็มีเพียงกำจัดเดวิลทิ้งแล้วยกย่องเทพคนใหม่

และจุดนี้ก็ตรงกับคำทำนายของก्यूกูจือพอดี

ชายหนุ่มผมขาวหลุบลตาต่ำ ในใจครุ่นคิดพิจารณา ไม่เอื่อยอะไรสักคำ

เขายังจดจำเรื่องราวของจูเก๋ออันได้เป็นอย่างดี

หลังเดวิลเดินจากไป จงจื๊วก็กเลือกไฟฟาโรต์ออกมาใบหนึ่ง

เขาอยากจะรู้มากกว่าระหว่างเดวิลและจูเกออัน ใครกันแน่ที่พูดโกหก
แม้จิงจิวจะไม่เคยเชื่อคำพูดของสองคนนี้เลยก็ตามที่
เหนือความคาดหมาย จิงจิวเลือกไฟของสองคนนั้นได้ใบเดียวกัน
เมื่อเอ่ยถึงจูเกออัน จิงจิวได้ไฟ The Moon หัวตั้ง ส่วนเดวิลคือ The Moon
หัวกลับ

ครั้นอยู่ในคืนเจียนหมู่บ้านทุรกันดาร ตอนที่เลือกไฟของคนทรงวิญญาณ
เขาก็ได้ใบนี้เช่นกัน

ถ้าไฟใบนี้ออกหัวกลับ นั่นหมายความว่าเมฆหมอกเบาบางจันทราปรากฏ
เปิดเผยและพลิกผัน

ส่วนไฟหัวตั้งหมายถึงจิตใต้สำนึกที่รู้สึกไม่ปลอดภัย ความซับซ้อน อันตราย
ไร้รางบอกเหตุ และความกระวนกระวายแปลกประหลาด

...รวมถึงการหลอกลวง

หลังหมดคาบเรียนในช่วงบ่าย เด็กฝึกทุกคนจึงพากันกลับหอ

ช่วงกลางวันจนถึงช่วงบ่าย และช่วงบ่ายไปจนถึงช่วงทบทวนบทเรียน
ภาคค่ำ มีเวลาที่ปล่อยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตามอัธยาศัยระยะหนึ่ง

ช่วงเวลาเลิกเรียนที่แท้จริงคือหลังจากทบทวนบทเรียนวิชาที่สองในช่วงค่ำ
เสร็จ วิชาที่สามของการทบทวนบทเรียนเองนั้นปล่อยให้นักเรียนจัดการได้อิสระ
หรืออาจจะไปที่ห้องพักครูเพื่อขอคำชี้แนะก็ได้เช่นกัน

หอพักก็เหมือนตึกเรียนเก่าๆ ซอมซ่อ ทั้งขึ้นทั้งแคบ เต็มไปด้วยกลิ่นอาย
ความมีอายุ

รอบด้านใช้สีขาวทาทัບใหม่อีกรอบ กระนั้นก็ยังปกปิดรอยแตกร้าว
บนกำแพงกับมอสเขียวคล้ำที่มุมผนังไม่ได้

หลอดไฟธรรมดาห้อยอยู่บนเพดานที่เต็มไปด้วยใยแมงมุม แสงสีขาวซีด
ส่องสว่าง ห้องพักตั้งเรียงรายสองข้างทางมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ทอดสายตามองไป
แล้วชวนให้รู้สึกอึดอัดเหลือประมาณ

เด็กฝึกหลายคนเห็นแล้วถึงกับหยุดชะงัก พุดคุ้ยกระซิบกระซาบ "ตอนนี้

คงไม่มีผีออกมาอาละวาดหรอกนะ...ทำไมบรรยากาศมันน่ากลัวแท้"

[อยู่ในโรงเรียนมัธยมกันแล้วจะไม่มีเรื่องผีเลยได้ยังไง]

[ขอเวลาฉันคิดก่อนว่าเรื่องผีในโรงเรียนมีอะไรบ้าง อย่างเช่นร่องเท้าสีแดงในห้องเต้นรำ? ชั้นบันไดที่เพิ่มขึ้นเอง? รูปปั้นปูนในห้องศิลปะ? คนผูกคอตาย? ฮานาโกะผีประจำห้องน้ำ?]

[ดันเจี้ยนโหมตเรื่องผีโคตรน่ากลัว ดันเจี้ยนแรงก์ C ด่านก่อนได้เจอกับสาวปากฉีกจนเกือบโดนกำจัดยกทีมเนอะ]

[อมก. มีสาวปากฉีกในดันเจี้ยนแรงก์ C? จะบ้าตาย]

อีกด้านมีเด็กฝึกคนหนึ่งสืบประวัติของหอพักตึกนี้มาได้พอดี

"พวกนายเห็นหอพักอีกตึกปะ? นั่นนะ ทางนั้น"

ทุกคนมองตามทิศทางที่อีกฝ่ายชี้ไป

ที่อีกด้านของสนามยังมีตึกตึกหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับหอพักตึกนี้

ตึกนั้นหน้าตาเหมือนหอพักตรงหน้าพวกเขาไม่มีผิด เพียงแต่ด้านหน้าสุดมีโซ่เหล็กคล้องเอาไว้ 'ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไป'

"เห็นว่าเมื่อก่อนตึกนั้นเคยเป็นหอพักชายของโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง เหมื่อก่อนยังมีคนพักอยู่เลย ส่วนหอพักของเราตอนนี้เคยเป็นหอพักหญิงมาก่อน"

ทุกคนเริ่มจบนสงสัยเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยเช่นนั้น

เหมื่อก่อนยังมีคนอยู่ แล้วทำไมโรงเรียนถึงไม่เปิดหอพักชาย แต่กลับให้มาอยู่หอพักหญิงแทน?

[ฉันมีลางสังหรณ์บางอย่าง]

[ฉันด้วย พอดิไปถึงเรื่องที่โรงเรียนนี้อาจจะมีผีออกมาอาละวาด ทำจะไม่ดีแล้ว]

[ปกติแล้วโรงเรียนไม่มีทางเปิดหอพักหญิงให้นักเรียนชายอยู่โดยไม่มีสาเหตุ เว้นแต่ว่า...เออ พวกนายก็รู้ใช่ไหม โรงเรียนส่วนใหญ่ถ้ามีคนฆ่าตัวตาย หลังจากนั้น

เทอมหน้าก็จะเปลี่ยนไปให้นักเรียนชายอยู่เพื่อเพิ่มพลังหยาง]

[ฉันยืนย่นอีกเสียง ก่อนหน้านั้นกลุ่มฉันเคยลงดันเจี้ยนสถานศึกษาด้านหนึ่ง มหา'ลัยนั้นมีตึกยวนยาง* ซื่อตั้งอยู่ตึกหนึ่ง ผังซ้ายเป็นหอพักหญิงส่วนฝั่งขวาคือหอพักชาย ทุกคนรู้กันดีว่าปกติแล้วหอพักชายก็คือหอพักชาย หอพักหญิงก็คือหอพักหญิง ไม่เคยมีเหตุการณ์ที่ผู้ชายหญิงพักในตึกเดียวกัน ผู้ดูแลหอพักเองก็ดูแลไม่ได้มาก สุดท้ายตอนที่พวกฉันสืบไปตามเส้นเรื่องหลักของดันเจี้ยนถึงค้นพบว่าที่จริงแล้วเทอมก่อนมีนักศึกษาหญิงคนหนึ่งตั้งห้องแบบไม่ได้ตั้งใจแถมผู้ชายช่วยยังนอกใจเธอไปคบกับผู้ชายอีกก็เชิดหน้าชูคอไม่รู้ว่าไปเอาใบรับรองทำแท้งของนักศึกษาหญิงคนนั้นมาจากไหน แสร้งมีกลิ่นส่งเข้าไปในแซตรวมจนคนรู้กันทั้งมหา'ลัย ต่อมานักศึกษาหญิงคนนั้นคิดไม่ตก หยุดยาวลิวันเลยผูกคอตายที่หอพัก จนกระทั่งรวมเมตกลับหอศพก็ส่งกลิ่นเหม็นแล้ว...เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องราวลือใหญ่โต แต่หลังจากถูกมหา'ลัยปิดข่าว หอพักปล่อยว่างไปสองปี พอใจทักในเหตุการณ์เรียนจบเทอมนั้นแล้วถึงเปิดให้นักศึกษาใหม่เข้ามาอยู่ คิดไม่ถึงถึงเลยว่าจะมีผีออกอาละวาด]

[แม่เจ้า เมนต์บนน้ำกลั้วมาก]

ขณะที่ซั้บกระสุนกำลังพุดคุ้ยกันอย่างออกรสออกชาติ ผู้ดูแลหอก็ปรากฏตัวขึ้น

คุณป้าผู้คุมหอก็เหมือนกับผู้ปกครองและคุณครูในดันเจี้ยนนี้ ใบหน้าเฉยชาว่างเปล่า

เธอเดินนำเด็กฝึกทุกคนมาจนถึงโถงใหญ่ในหอพัก

ภายในโถงใหญ่ปูด้วยกระเบื้องสีซีดเหลือง ส่วนรอบด้านคือบันไดเลื่อนลวดคดเคี้ยว

"ทุกคนจะต้องตื่นตอนหกโมงห้าสิบนาทีและต้องออกจากหอตอนเจ็ดโมงครึ่ง ห้ามทุ่ทุ้งจะปิดไฟตรงเวลา ห้ามทุ่ทุ่ลือกประทุหอ ถ้าเดินตรวจห้องแล้ว

* ยวนยาง หรือเปิดแมนดาริน เป็นนกเป็ดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรัก

ไม่เจอใครจะถูกบันทึกทัศนทัศน์บนโทษฐานไม่กลับหอ

ช่วงเช้ามีดป่าจะเดินตรวจ ถ้าเห็นว่าห้องใครยังมีแสงไฟ หรือห้องไหน มีแนวโน้มว่าจะทะเลาะกันก็จะโดนจดชื่อเหมือนกัน"

ผู้ดูแลหอกำชับกฎระเบียบบหอพัก เด็กฝึกบางคนมองเพดานด้านหลัง ของเธอด้วยท่าทีกลัวๆ กลัวๆ

อันที่จริงมีใครหลายคนมองเห็นบริเวณนั้นตั้งแต่เดินเข้ามาในโรงใหญ่แล้ว บนฝ้าเพดานมีเชือกเส้นยาวห้อยไว้ ปลายเชือกยังมีรอยสีคล้ำบางอย่าง เปื้อนอยู่เลย เมื่อเดินเข้าไปใกล้ถึงพอจะเห็นว่ามันคือเศษซากเนื้อที่กระจุกตัว รวมกันเหลือทิ้งไว้

คล้ายจับสังเกตสายตาของพวกเขาได้ คุณป้าผู้คุมหอฉีกยิ้ม "อันนั้นคือ เด็กนักเรียนจากเทอมก่อนๆ ทั้งเอาไว้นะ ทุกเทอมมักจะมีคนทนไม่ไหวใช้มัน จบชีวิตตัวเอง ไม่รู้ว่าปีนี้เป็นตาของใคร"

บทที่ 82

โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่ง (8)

"เฮ้ย ทุกปีชอบมีนักเรียนที่สภาพจิตใจอ่อนแอบางคน ไม่ใช่แค่เชือกเส้นนั้นนะ แต่ยังมีคนเอาหัวโหม่งชอบเตี้ยเหล็กแหลมๆ ในห้องพักด้วย พวกเธอเดาสิว่าเป็นยังไง ก็หัวกลวงโบลายนะสิ ไหนจะน้ำยาล้างห้องน้ำในห้องน้ำรวมนั่นอีก กรอกเข้าปากจนท้องเนาเปื่อย แล้วก็ยังมีคนวิ่งหนีไปที่แทงก์น้ำหลังเขา แล้วยุ่โน่นตั้งหลายวันกว่าจะเจอ มิน่าล่ะช่วงไม่กี่วันนั้นน้ำถึงได้รสชาติแปลกๆ... น่าสะอิดสะเอียนซะจริง"

ผู้ดูแลหอไม่สนว่าพวกเขาจะรู้สึกยังไง เธอเล่าอย่างออกรสออกชาติถึงเรื่องที่หลายปีมานี้มีเด็กนักเรียนฆ่าตัวตายในหอพัก

"ลำบากแค่นี้ยังทนไม่ได้ แต่ยังคิดจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยดี๊ๆ จั้นเหรอ เห็นใจก็แต่พ่อแม่ของคนพวกนั้นที่ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจส่งพวกเขามาที่นี่ เมื่อก่อนเคยมีนักเรียนมาจากชนบท เห็นว่าเป็นความหวังของหมู่บ้านก็เลยช่วยกันระดมทุนส่งมา แต่ดันสอบไม่ผ่านครึ่งหนึ่ง สุดท้ายตามหาไปทั่วภูเขาหลายลูกถึงได้ใช้รถเข็นลากกลับไป ป้าว่าเด็กพวกนี้ถูกเลี้ยงดูแบบประคบประหงมดีเกินไป ตายไปให้มันจบๆ ยังดีกว่าเป็นปัญหาของสังคมในอนาคต"

ประโยคนี้น่ารวมกับเชือกที่โยกไปโยกมาทั้งที่ไม่มีลมพัดเส้นนั้นพันพันทำให้เด็กฝึกหลายคนขนลุกขนชันขึ้นมาทันที

หากเป็นดอกไม้ของมาตุภูมิ* จริง ย่อมไม่มีทางเชื่อเรื่องผีออกอาละวาดแน่

* ดอกไม้ของมาตุภูมิ หมายถึงวีรชนผู้เสียสละเพื่อเป็นอนาคตของประเทศไทย

ถ่ายทอดสดแค่ในห้องเรียนล่ะก็ เก่งกว่าซักระเบี่ยคงล่ายพริ้วเต็มจอแล้ว

แต่ละคนเริ่มพูดคุยกระซิบกระซาบ "หรือว่าลื้อก่อนหน้านี้คือเรื่องจริง นักมายากลปฏิเสธรู้ใจของท่านผู้นั้นเพื่อมาเข้าร่วมกับทีมรัตติกาล?"

"น่าจะใช่แล้วแหละ นายเคยเห็นพีใหญ่อันดับสองเป็นฝ่ายเดินเข้าไปชวนเอง แบบนี้เมื่อไหร่กัน?"

"นักมายากลต้องการอะไรกันแน่เนี่ย ผ่านมาหลายปีท่านผู้นั้นยังแสดงออกว่า ชื่นชมเขาแค่คนเดียว..."

เสียงกระซิบกระซาบดังลอยกระทบโสตประสาทของครึ่งแวมไพร์ทุกคำ ไม่มีตกหล่น

เวนเซอร์ชมวดคิ้วแน่นก่อนโบกมือปิด

ใครคนหนึ่งในห้องหนึ่งซึ่งได้ลำดับที่สามของชั้นปีควบตำแหน่งสมาชิก ทีมรัตติกาลเข้าใจทันทีจึงเอ่ยประกาศเสียงดัง

"ฝ่าบาทพิจารณาว่าจะรวบรวมหัวหน้าห้องทุกห้องมาตั้งใจเรียนด้วยกัน ถ้าพักอยู่ห้องเดียวกันก็จะสะดวกต่อการสื่อสาร เมื่อสักครู่นี้พอมดศาสตร์มีดี แห่งภาคีเวทตอบรับการเข้าร่วมแล้ว"

ครั้นได้ยินคำอธิบาย เสียงพุดคุ้ยจ้อกแจ้กก็เงียบลง

แม้ปากจะบอกว่าตั้งใจเรียน แต่ทุกคนต่างรู้กันดีว่าที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อให้ง่าย ต่อการสื่อสารระหว่างห้องเรียน ด้วยเหตุนี้พวกเขาถึงได้ปิดปากเงียบ

ต่อให้รู้ว่าเวนเซอร์เป็นคู่หมั้นของร่างเดิม ถึงอย่างนั้นจิ้งจอกก็ไม่คิดจะไว้หน้า อีกฝ่าย

หลังฟังประโยคนั้นจนจบ เขาจึงทำที่เป็นครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนตัดสินใจ พยักหน้าตกลง

ทางโรงเรียนแสดงออกชัดเจนว่าอยากให้เด็กฝึกอย่างพวกเขาู้กันเอง ถ้าหากเด็กฝึกรวมกลุ่มกันได้ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ก็นับว่าเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง เพียงแต่การดูแลห้องหนึ่งก็เล่นเอาจิ้งจอกปวดหัวมากพออยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึง ไม่อยากออกตัวก่อน และในเมื่อตอนนี้เวนเซอร์คิดอยากกระดมสมองสอดมือ เข้ามายุ่ง จิ้งจอกก็ยินดียิ่งร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง

ในบรรดาเด็กฝึกแรงก์ B มีสมาชิกของทีมรัตติกาลและภาคีเวทอญไม่น้อย เมื่อกิลด์มหาอำนาจทั้งสองแสดงออกถึงความร่วมมือกันเช่นนี้จึงยังไม่มีใครกล้าหาเรื่องใส่ตัว

ไม่นานหัวหน้าห้องของทั้งสิบห้องก็รวมตัวกันครบแล้วออกมายืนที่บริเวณกลางโถง

เวนเซอร์กวาดสายตามองก่อนจะหยุดอยู่ที่หัวหน้าห้องคนหนึ่ง หัวหน้าห้องของห้องเจ็ดก็เป็นครึ่งแวมไพร์ในทีมรัตติกาลเช่นกัน หลังจากหันมาโค้งคำนับให้เวนเซอร์แล้วจึงถอยร่นออกไปจากกลุ่มอย่างรู้หน้าที่ และกลายเป็นสัจจิตาโคะผู้มีสีหน้างุนงงเข้ามาแทนที่

องเมียวจิมองนักเรียนหัวกะทิกลุ่มนี้ เกาหัวที่เส้นผมน่าจะร่วงจนล้นในอนาคตจากการเรียนหนังสือ "คือ...ฉันไม่ใช่หัวหน้าห้อง?"

เวนเซอร์โบกมือปัดๆ "หัวหน้าห้องของห้องเจ็ดเป็นลูกน้องของฉัน ยังไงก็เชื่อฟังคำสั่งของฉันแน่นอนอยู่แล้ว เข้ากลุ่มหรือไม่เข้ากลุ่มก็มีค่าเท่ากัน"

แม้ทุกคนจะตกใจกับลำดับคะแนนของอันดับ 10 ท่านนี้ แต่ถึงยังไงมันก็เป็นแค่การสอบวัดระดับความรู้ที่ไม่ทันได้เตรียมตัวมาก่อนเท่านั้น จะเข้าใจผิดก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสี่ของแรงก์ S ที่ถูกแรนดอมแบ่งเข้ามายังดันเจี้ยนนี้ แม้สัจจิตาโคะจะไม่ฝึกฝั่ฝ่ายใด แต่ก็ยังมีชื่อเสียงโด่งดังท่ามกลางเด็กฝึก ไม่ว่าด้วยเกียรติของแรงก์ S หรือจากด้านอื่นๆ องเมียวจิก็คงสมควรที่จะได้อยู่ในกลุ่มศูนย์กลางผู้น่าอยู่ดี

สัจจิตาโคะ "..."

เขาอยากบอกเหลือเกินว่าแรงก์ S ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นนักเรียนหัวกะทินะ คุณท่านแวมไพร์ ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว ความคิดก็ควรเปลี่ยนได้แล้วเหมือนกัน!

ถ้าสอบครั้งหน้าไม่ได้ที่โหลให้สหายคนนั้นเห็นเป็นบุญตาสักหน่อย อีกฝ่ายก็คงไม่รู้หรอกว่าเขาจะเรียนกากได้ขนาดไหน

หลังจับกลุ่มกันครบจำนวนแล้ว ทั้งกลุ่มจึงเดินไปรับการจัดสรรห้อง

คุณป้าผู้คุมหอเยหน้าขึ้นมองพวกเขาแวบหนึ่ง "หัวหน้าห้องกันหมดเลย? จั๊นไปที่ห้องหนึ่งศูนย์หนึ่งก็แล้วกัน"

ไม่มีใครเข้าใจเลยสักคน ทั้งกลุ่มทยอยกันเดินไปจนถึงห้อง 101 จากนั้นจึงเปิดประตูออก

ห้องพักรวมช่อมาก เต็มเหล็กสับหลังถูกปูด้วยแผ่นไม้ บนนั้นมีหมอนกับผ้าวมส่งกลิ่นเหม็นอับฉุนหนึ่ง อย่างน้อยก็ควรใส่ปลอกหมอนปลอกผ้าวม ถึงจะห่างไกลจากความโกโรโกโสได้

ทั้งหอพักมีห้องอาบน้ำขนาดใหญ่เพียงห้องเดียว แคมในนั้นยังไม่มีอะไรปกปิดเลยสักอย่าง มีเพียงแท่งเหล็กแต่ละแท่งที่วางติดอยู่กับผนัง หากมองไปตอนอาบน้ำก็จะเห็นแต่ผิวกายขาวๆ

ที่นี่มีเด็กฝึกแรงก์ B ทั้งหมดเก้าร้อยเก้าสิบคน พักอยู่ในหอพักห้าชั้น แต่สิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องใช้ร่วมกันกลับอยู่ที่ชั้นหนึ่งทั้งหมด ไม่เพียงเท่านั้น ห้องอาบน้ำ ห้องจ่ายน้ำ และห้องน้ำที่เป็นสิ่งจำเป็นยังตั้งอยู่ไกลมากอีกต่างหาก

สำหรับการใช้ห้องน้ำ ถ้าเด็กฝึกไม่กินอะไรเลยก็ไม่จำเป็นต้องปลดทุกข์แล้ว แต่ในต้นเจียนนี้ที่ยังต้องอยู่อีกร้อยยี่สิบวัน ยังไงก็ต้องอาบน้ำซักมัยละ ทว่าน้ำร้อนก็ยังกำหนดช่วงเวลาในการเปิดใช้เอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนั้น เห็นทีการอาบน้ำคงกลายเป็นสงครามใหญ่

ห้อง 101 ไม่เหมือนห้องพักรวมอื่น ภายในมีห้องน้ำส่วนตัวขนาดเล็กแคบแยกไว้ให้ด้วย

"ก็ไม่ว่านะ พวกเราไม่ต้องไปแย่งพื้นที่ห้องอาบน้ำใหญ่กับเด็กฝึกคนอื่นอยู่แล้ว"

สีจิมิคาโตะมองเข้าไปข้างในแวบหนึ่ง แม้ห้องน้ำห้องนี้จะไม่ใหญ่มาก แต่กลับมีอุปกรณ์ครบครัน มากพอให้อาบน้ำได้

เขาเคาะลิ้น "นักเรียนดีเด่นได้รับการดูแลเหนือชั้น โรงเรียนนี้สุดยอดจริงๆ"

จู่ๆ พ่อมดศาสตร์มืดที่เดินอยู่ข้างจิมิก็เอ่ยขึ้นมว่า "เริ่มเลย"

ประโยคนี้นี้คล้ายเป็นการส่งสัญญาณ

หมอกดำจางๆ รวมตัวกันอยู่บนมือของพ่อมดศาสตร์มืด ดวงตาสีแดงเข้ม

ของเวนเซอร์ก็สว่างวาวกับประกายอะไรอย่างนั้น

ภายในห้องพักตกอยู่ในความเงียบ กระทั่งหมอกดำที่ปรากฏขึ้นบนมือของพ่อมดศาสตร์มืดแผ่ไปกั้นบริเวณมุมห้องซึ่งยากจะสังเกตเห็นตามที่แวมไพร์ที่จนหมดแล้ว ทุกคนก็หันมองหน้ากันไปมา

"โอเคแล้ว"

แสงจากนัยน์ตาสีแดงของเวนเซอร์ดับวูบลง

เขานวดขมับของตัวเองด้วยความเหนื่อยล้า "อีกร้อยวันต่อจากนี้ต้องลำบากนายแล้ว"

พ่อมดศาสตร์มืดชักมือกลับอย่างไม่ใส่ใจ "เรื่องเล็ก"

จงใจหรือตา เข้าใจแล้วว่าสองคนนั้นทำอะไร "เครื่องดักฟัง?"

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ห้องเรียน เขาสังเกตเห็นแล้วว่าหน้าห้องมีกล้องวงจรปิดอยู่

ถึงขั้นที่ว่าไม่ใช่แค่หอพัก แต่ตามโถงทางเดินและปล่องบันไดเองก็มี รวมถึงโถงใหญ่กับทางเดินอีกด้วย แต่คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าแม้กระทั่งในห้องก็ยัง

มี "ใช่ โรงเรียนนี้ติดกล้องวงจรปิดกับเครื่องดักฟังไว้ทุกที่" เวนเซอร์สีหน้าเคร่งขรึม "รอแบ่งห้องพักกันเสร็จให้หัวหน้าห้องทุกห้องไปบอกเด็กฝึกที่อยู่ในห้องเรียนของตัวเองด้วย เรียกพวกเขามาบอกทีละคน หลายวันนี้ถ้ามีเรื่องสำคัญอะไร จำไว้ว่าให้พูดออกมาตรงๆ เลย"

ติดกล้องวงจรปิดไว้เยอะขนาดนี้ ทางโรงเรียนย่อมรู้เห็นทุกการเคลื่อนไหวของเด็กนักเรียนอยู่แล้ว

แทบจะไม่ต้องใช้ความคิดก็รู้ว่า NPC ไม่อยากให้เด็กฝึกมารวมกลุ่มกัน พวกนั้นคงอยากเชือดไก่ให้ลิงดูอีกสักรอบจนตัวลั่น

"อย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้เลย แยกย้ายกันไปจัดการตัวเองแล้วค่อยมาหารือกันดีกว่า"

จงใจกวาดมองตารอบด้านก่อนเลือกเตียงด้านบน

ชายหนุ่มผมขาวเหยียบที่เท้าแขนข้างๆ แล้วกระโดดขึ้นไป พับแขนเสื้อขึ้น

ก่อนจะเริ่มปูที่นอนด้วยความชำนาญ

ขณะที่เขาเพิ่งปูที่นอนเสร็จและเตรียมจะลงไปหยิบปลอกหมอนนั่นเอง
มือขวาขีดข้างหนึ่งภายใต้ผ้าคลุมสีดำก็ยื่นปลอกหมอนขึ้นมาให้พอดี

จงจู้ก้มหน้าลงก็มองเห็นร่างในชุดคลุมสีดำยืนอยู่ข้างเตียงของเขา
พอดีบพอดี จากมุมนี้มองเห็นเพียงริมฝีปากที่เฝ้มเข้าหากันน้อยๆ ภายใต้
อุ้งคุดำนั้น

"ขอบคุณมาก" เขาเอ่ยขอบคุณ

พอมดศาสตร์มีดคล้ายจะพยักหน้ารับด้วยความเฉยชา

ปลายนิ้วเรียวยาวชูปมอมติดเบาๆ กลางอากาศ ก่อนที่ผ่านววมและหมอน
จะถูกหมอกดำโอบล้อม ลอยเคลื่อนตัวเข้าไปในปลอกหมอนกับปลอกผ้าห่มเอง

วิธีนี้ทำเอาจงจู้ถึงกับตกตะลึง

คิดไม่ถึงเลยว่าพลังของพอมดศาสตร์มีดจะสะดวกสบายขนาดนี้

หลังจากจัดการห้องพักกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งสิบคนก็เริ่มหาหรือระดม
ความคิดและวางแผนรับมือ

แรงก์ B คนอื่นๆ ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากสักคน ดูอึดอัดระมัดระวัง มีเพียง
จงจู้ที่นั่งห้อยขาลงมาจากเตียงตัวเองด้วยท่าที่สบายๆ

เวนเซอร์จอนัวร์ ค่อยๆ เคาะลงไปบนโต๊ะอย่างเชื่องช้า

"ในเมื่อการสอบประจำเดือนครั้งหน้าจะต้องคัดห้องหนึ่งออกจากสิบห้อง
ถ้าอย่างนั้นก็ต้องจัดการที่ผลคะแนน"

"นายหมายความว่า จะทดสอบ?" พอมดศาสตร์มีดส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย
"ระบบหลักไม่มีทางคิดไม่ถึงเรื่องความเป็นไปได้ที่นักเรียนทั้งหมดจะทดสอบ
พอถึงเวลานั้นคงทำให้พวกเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่านี้"

"ไม่" เวนเซอร์เอ่ยราบเรียบ "ถ้าทุกคนไม่ทำข้อสอบ จงใจตอบผิด
ส่งข้อสอบเปล่า แล้วแบบนี้พวกนั้นจะจัดลำดับสุดท้ายได้ยังไง"

ทุกคนภายในห้องพักตกอยู่ในภวังค์

วิธีนี้ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้

ต่อให้มีบทลงโทษจริง ๆ แต่เด็กก็มีเยอะขนาดนี้ หลังจากเจ็ดยะแฉน
ให้ทุกคนเท่ากันแล้วก็คงไม่รุนแรงนัก

พ่อมดศาสตร์มืดมุ่นคว "แต่จะลงมือทำจริง วิธีนี้ยากอยู่นะ"

เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

แม้ที่นี้จะมิกลุ่มอำนาจใหญ่สองกลุ่มเป็นผู้นำ แต่ท้ายที่สุดพลังการ
โน้มน้าวใจก็ยังไม่น่ากลัวเท่าเดวิลอยู่ดี

แต่มีใครคนหนึ่งจากทั้งสิบห้องคิดหักหลังด้วยการเขียนคำตอบ เช่นนั้น
สิ่งที่ห้องอื่น ๆ ต้องเผชิญก็คือความตาย

"ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งเดือน ไม่ต้องรีบร้อนขนาดนั้น"

เมื่อคิดแผนการไม่ออกแล้วจริงๆ เวนเซอร์จึงเอ่ยขึ้นมามากกว่า "ระหว่างนั้น
ต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแน่ ใจเย็นๆ คอยสังเกตการณ์ไปก่อน พอถึง
เวลานั้นค่อยตัดสินใจกันอีกที"

หลังหารือกันเรื่องสอบประจำเดือนเสร็จ ปัญหาใหม่ก็ตามมาทันที

ปัญหาอีกหนึ่งเรื่องที่เราเขาอย่างกังวล

สรุปแล้วที่นี้คือดันเจี้ยนเอาชีวิตรอดธรรมดาๆ หรือดันเจี้ยนเอาชีวิตรอด
จากสิ่งลึกลับกันแน่

สำหรับปัญหานี้ สัจจิตาโตะตอบคำถามออกมาด้วยความแน่วแน่

"หอพักนี้ ไม่สิ โรงเรียนนี้มีคนตายไปเยอะมาก มากมายมหาศาล
เยอะกว่าที่พวกเราคิดซะอีก"

แม้องเมียวจิจะสัมผัสดวงวิญญาณได้ไม่เร็วเท่าร่างทรง แต่ก็ยังอยู่ใน
ขอบเขตที่สามารถสื่อสารกับภูตผีได้ เป็นอีกหนึ่งอาชีพที่อยู่ในแวดวงนี้
เช่นเดียวกัน

นับตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในโรงเรียนแห่งนี้ ความรู้สึกเย็นเยียบที่เสียดลึก
ลงไปถึงกระดูกทำให้สัจจิตาโตะรู้สึกอึดอัดถึงขีดสุด

โรงเรียนนี้ก่อตั้งขึ้นบนสถานที่ที่มีพลังหยินเป็นทุนเดิม กอปรกับ
ความอาฆาตพยาบาทรุนแรงที่ยากจะขัด พานทำให้ฤดูใบไม้ร่วงหนาวเหน็บซึมลึก
ถึงจิตใจราวกับเหมันต์

แต่สิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายคือแม้จะมีพลังอาชาตที่เยียบเย็นขนาดนี้
หลงเหลืออยู่ กระนั้นองเมียวจิกลับมองไม่เห็นแนวโน้มที่วิญญาณร้ายจะกลายร่าง
เลย

สีจิมิคาโตะทอดถอนใจที่หนึ่ง "อาจเป็นเพราะตอนยังมีชีวิตอยู่รู้สึกสิ้นหวัง
มาก...ต่อให้ตายไปแล้วก็ยังไม่อยากเป็นวิญญาณยึดติด

สรุปแล้วนี่ไม่ใช่ต้นเจี้ยนลิ่งลี้ลับ สำหรับพวกเราก็นับว่าเป็นความโชคดีใน
ความช่วยเหลือนะ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/48E2Fa6>